

Vojkovický zpravodaj

Jaro 2017

Když se tedy modlíte, neříkejte prázdná slova jako pohané, kteří si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebudte jako oni. Váš Otec ví, co potřebujete, ještě předtím, než ho poprosíte.

Matouš 6, 7–8

Život s Bohem

Milí bratři a sestry,

je to 54 let, co jsem pokřtěná. Křtil nás bratr Martásek, a když se dívám zpět do svého dětství, žasnu, jak Pán Bůh pracoval pro mou záchranu.

Když mi bylo 11 let, moje nejstarší sestra začala chodit s klukem, který nevěřil v Boha. A tak se rozhodla, že už do sboru nebude chodit a začala chodit do práce v sobotu. Mamka se sice snažila zamknout vchodové dveře, ale ona utekla přes balkón, neboť jsme bydleli v přízemí. Maminka celou sobotu následně proplakala a já, když jsem se na ni dívala, jsem si říkala, tak takovou starost jí nikdy neudělám.

Od toho času toužím lidem vyprávět, co pro mě Ježíš znamená. Že je mojí silou, rádcem, utěшитelem, vůdcem, že je to můj Bůh a můj Pán.

Když se moje nejstarší sestra vdávala, mně bylo dvanáct let, vzala si nevěřícího chlapce a úplně přestala chodit do modlitebny. Maminka byla vdova a nás celkem bylo pět dětí. Sestra se švagrem bydleli u nás, koupili si televizi a já ji hltala plnými doušky. Švagr nebyl moc příjemný na sestru, byl nervózní, někdy až vzteklý. Já jsem to velice těžce nesla, a když mi bylo 19 let, tak jsem v práci omdlela. Odvezli mě do nemocnice, a jelikož mě bolelo v pravém boku, tak pan primář usoudil, že mi vezmou kousek játry. Sanitka mě na tento zákrok odvezla do nemocnice v Hranicích a po tomto zákroku jsem celou noc nespala. Duch svatý začal ke mně promlouvat: *Jaká ty jsi adventistka, jakým jsi světlem v práci, o čem s nimi mluvíš, jakým jsi jim příkladem?* Mou náplní totiž bylo, že jsem si herečky a zpěváky vystříhovala z časopisu a lepila si je do sešitu a v práci jsme diskutovali, jak který film byl dobrý a co bylo v televizi. Byla jsem do toho tak vtažená, že jsem ani moc nepřemýšlela, jestli to je dobré, nebo zlé. Ve sboru jsem se sice cítila jako největší hříšník, ale vzdát se toho mě ani nenapadlo. Tehdy té noci a to díky moci Ducha svatého jsem si uvědomila, že se stavím plně na stranu satanovu. Prosila jsem Pána Ježíše, aby mi to odpustil, že se už nikdy nebudu dívat v televizi na ty filmy a že mu chci sloužit celým srdcem. Nikdy jsem v práci nemluvila o Pánu Ježíši a své víře. Velice jsem toho litovala a slíbila jsem v pláči, že se chci změnit a vše napravit, že chci být jiná. Za týden mě propustili domů. Doma každý večer hrála televize na plné pecky. Dodnes to nechápu, protože tam spaly dvě malé děti, tříletý a čtrnáctiměsíční chlapec. Byla jsem ve vedlejší místnosti a všechna slova jsem slyšela. Na spánek nebylo ani pomyšlení. Přikrývala jsem se polštářem, vše marně, nešlo usnout. Ten zlý nedal na sebe dlouho čekat. Vnitřně mi říkal: *Běž se podívat, vždyť to je tak zajímavé. Alespoň na chvílku běž, nebo přijdeš o mnoho.* Byl to tak silný hlas, že kdyby mohl, tak mě z té postele vytlačí. Já jsem mu vždy však odpověděla: *Ne, satane, já jsem Bohu slíbila, že se na televizi dívat nebudu, tak mě*

nechej na pokoji! Ten hlas se ozýval tak dlouho, dokud ten film neskončil. A tak přicházel každý den večer po sedm dnů. Osmý den už však nepřišel.

Když za ten týden boje se satanem jsem přišla do práce, přemýšlela jsem, co jsem slíbila Bohu. V duchu říkám: *Bože, slíbila jsem ti, že budu jiná, ale já jsem pořád stejná. Jak poznám, že jsem se změnila?* Tu najednou jedna spolupracovnice říká: *Aničko, já nevím, ale co jsi přišla z té nemocnice, tak jsi úplně jiná, taková svatá. Co se s tebou stalo?* Byla jsem šťastná, protože to byla odpověď na moji modlitbu. Řekla jsem jí: *To se ti asi jenom zdá.* A ona: *Ne, ne, je to tak, jsi nějaká svatá. Pověz nám, v co ty vlastně věříš a co tam děláš v tom sboru.* A tak jsem jim poprvé říkala o Pánu Ježíši, že za nás zemřel a že se vrátí po druhé na tuto zem. Celé dvě hodiny jsem jim vyprávěla, a ta Sima dokonce byla se mnou i ve sboru. (Když jsem ji navštívila po dvaceti letech, tak mi to všechno připomněla i to, co bylo v kázání.) Dokonce chtěli, ať jim přinesu Bibli, že to chtějí vidět na vlastní oči, že Ježíš opět přijde. Když si otevřely 25. kapitolu ev. Matouše a četly, byly velice zklamány, že tam není přesné datum.

To bylo mé obrácení. Díky mému milému Bohu za to milosrdenství, že mě zastavil! Jedna píseň říká to, co cítím já: *Nic krásnějšího není nad dílo Kristovo, on život cele změní, dá milost nanovo, já ztracenou byl ovcí a smrt jsem zasloužil, teď zrozen jeho mocí mám dítek Božích díl.* Ref: *O pojdte, chci vám říci, co Bůh mi prokázal vy, duše milující, o pojdte vzdát mu chval.* I já mu chci vzdávat chválu a čest.

Každým dnem nám s manželem prokazuje své milosrdenství. Přála bych si, aby každý, kdo zápasí s filmy, hrami na internetu, čímkoli, aby zvítězil, oblíbil si čtení z Božího slova a zvítězil nad satanovou mocí. Být svobodný v Kristu Ježíši, to je to nejlepší a nejcennější, nic není lepšího na světě. Chtěla bych, abychom všichni prožili tyto verše z Žalmu 91, 14–16: **Přilnul ke mně, a tak ho zachráním, poznal mé jméno, a já ho vyvýším. Bude mě volat, a já mu odpovím, v dobách soužení budu s ním, vysvobodím jej a oslavím. Dlouhým životem ho nasytím – ukážu mu své spasení!**

Amen.

Anna Pěkníková

Děkujeme sestře Aniče, že s námi sdílela krásné okamžiky svého obrácení, a přejeme jí i celé rodině Boží přítomnost a milost v každém novém dni.

Přímluvná modlitba

Pán Bůh je věrný a mocný

Naše holky už po mnoho týdnů žijí tématem – misionářství. Vše začalo tím, že jsme si s Kubou několikrát mezi sebou povídali o uvězněném bratru Petru Jaškovi (CB Kladno). Sárinka je v období, kdy tuze ráda poslouchá naše rozhovory ☺, a začala se sama více zajímat, o koho jde. Vysvětlili jsme jí, že jde o českého misionáře, který navštívil dalekou zemi Súdán, aby tam povzbudil další křesťany a pomohl jim. Při cestě zpět ho zatkla jejich zlá vláda a uvěznila ve velmi přísném vězení. V Sárinčiných modlitbách se od té doby začalo objevovat spojení *strejda Jašek*. Když jsme se dozvěděli, že byl odsouzen na doživotí, naše modlitby zintenzívněly a prosba o ochranu a pomoc se stala každodenní součástí. 26. února jsme se v pozdních odpoledních hodinách dozvěděli o jeho propuštění, zažili jsme obrovskou radost a vděčnost. Sárinka s radostí volala hned babičce s dědečkem, že je to zázrak. Když jsme si o tom všem povídali, říkala jsem jí: *Sárinko, mělo to smysl se modlit*. Sárinka mi odpověděla, ale že se nemodlila přece sama. A tak jsme se dostali na nové téma – přímluvných modliteb. Je úžasné, jak je Pán Bůh mocný a věrný.

Děkuji za povzbuzující slova br. Petra Jaška pro nás ostatní: *"Z pohledu víry jsem měl jistotu, že když Ježíš zavře, nikdo neotevře, a když on otevře, nikdo nezavře... že to je v Božím rozhodnutí, kdy se dostanu domů."*

PS: Misionářství pokračuje čtením knihy *Když džungle volá*, kterou doporučujeme všem dětem nejen v našem sborečku ☺.

Lucie Chládková

O stejnou zkušenost se s námi podělila i přímo Sárinka, a tak se můžeme „podívat“ na tu samou věc jejíma očima.

Povím vám o své zkušenosti s modlitbou. Asi tak před rokem, nebo půlrokem, no nevím, zatkli v Súdánu Petra Jaška, protože ho súdánská vláda obvinila ze špionáže. Ale ve skutečnosti tam dělal misii tím, že jiným křesťanským Súdáncům pomáhal tak, že pro ně vyhledával jídlo, léky a vyprávěl jim více o Bohu. Když jsem to zjistila, zastavilo se mi srdce. „Cože? To není možné! Jak to?“

Když jsem postupně zjišťovala z televize další informace, tak mě z myšlenek vytrhl pan ministr zahraničí, který prohlásil: „My pana Jaška ze Súdánu osvobodíme.“

Ta jeho slova mi dodala odvahu. Teď jsem věděla, co mám udělat. Musím se modlit. Věděla jsem, jaké to musí být pro jeho rodinu těžké. A tak jsem se začala modlit. Modlila jsem se s rodinou a také sama. Po několika týdnech jsem si myslela, že ministerstvo zahraničí zapomnělo na pana Jaška. Měla jsem strach, jestli je v pořádku, a tak jsem se nepřestávala modlit.

Jednoho prosluněného dne maminka na mě volala z obývacího pokoje: „Sári, pan Jašek byl propuštěn. Už letí domů letadlem!“ To bylo radosti v mém srdci, konečně moje modlitby byly vyslyšeny. Volala mi babička, chtěla mi to také říct. I rodina na mě myslí. Měla jsem takovou radost, až jsem vyběhla na zahradu a tam zařvala štěstím k Bohu. Moc jsem děkovala Bohu.

A víte co? Stojí za to se modlit. Stačí mít jenom víru.

Sára Chládková

Zkušenosti s modlitbou

Moje nejhrošivější modlitební chvíle

Můj život se změnil v roce 1992, když jsem uzavřela smlouvu s Pánem Ježíšem a stvrдила ji svatým křtem. Od té doby vím, že nejsem na cestě života sama, že Bůh o mně ví v každé chvíli mého života. Mým třem dětem jsem se o Bohu snažila vyprávět každý den, i také jsem změnila žebříček hodnot a modlila jsem se stále za svou rodinu. Můj manžel nebyl věřící a nechápal můj nový smysl života. Naučila jsem se s pomocí Boží den dávat do Božích rukou i celou svou rodinku, také i své příbuzné, sousedy i známé.

Chci vyprávět jeden příběh, který změnil život celé naší rodiny.

Stalo se to před 17 lety, psal se rok 2000. Náš Jirka absolvoval úspěšně maturitu a jednoletou vojenskou službu. Co teď? Najít zaměstnání nebylo jednoduché a časy, kdy bylo dostatek zaměstnání a bydlení zákonem dané, byly pryč. Kdo má známé na správném místě, to má v životě na tomto světě snadnější. S kamarádem, který je také elektrikář a byl bez práce, hledali práci, kde se dalo. Chodili se ptát na pracovní úřad, sami obcházeli soukromé podnikatele a sledovali inzeráty. Sem tam se jim podařila nějaká brigáda, ale jen krátkodobá, zaměstnavatel nechtěl za ně platit sociální ani zdravotní pojištění a aspoň o minimální mzdě ani nemluvě. Jirka se zamiloval do Petry, byla to velká láska, ale vydržela jen rok. Smutný z rozchodu s ní a také po špatné zkušenosti s prací se Jirka rozhodl jít za prací do ciziny. S pár kamarády dali člověku, který měl zprostředkovat práci v cizině, peníze, dny ubíhaly a po tom člověku jako by se slehla zem. Hledal dál sám.

Setkala jsem se s kamarádkou, mluvily jsme spolu o dětech a já se zmínila, že Jirka hledá práci, ona měla syna už dva roky v USA a docela se mu dařilo. Doma jsem o tom řekla Jirkovi, chlapce neznal, ale chtěl jeho telefonní číslo, aby se jej zeptal, jestli nepotřebují ještě lidi na práci. Slovo dalo slovo a syn se rozhodl, že poletí za ním do USA, jenže nechtělo se mu samotnému. Jeli jsme na návštěvu k babičce do Karviné a setkali jsme se s nejmladším manželovým bratrem. Jirka se zmínil o tom, kam se chystá. Strojníkovi se nápad z brigádou zalíbil, v práci si vyřídil neplacené volno a rozhodl se letět se synem.

Před odjezdem manžel nechal Jirku pojistit, když odcházeli, tak na schodech se rozhodl ještě kluka připojistit proti úrazu.

Bude to dálka, co nás odloučí, ale pro našeho nebeského Otce to není nic, utěšovala jsem se. Před odletem jsme kluky odevzdali do Boží péče. Když odjížděli na letiště, náš David je odvážel a jen tak ze srandy se zeptal: „*Máte všechno s sebou, peníze, letenky, pasy?*“ Hoši prohledávali kapsy a pasy jim chyběly. David otočil auto a jel zpět na místo, odkud vyjeli. Tam na zemi doklady ležely, oddechli si všichni tři, teď už měli vše v pořádku a jeli směr letiště. Stihli odlet včas.

Každý týden Jirka telefonoval, dařilo se jim dobře, pracovali pro Italo-američana, nakupoval starší domy, kluci je opravovali a po kolaudaci je prodával. Naši byli ubytovaní u české věřící rodiny, kde měli svůj pokoj. Máma a dcera se staraly o domácnost, uvařily, vypraly, táta se synem pracovali spolu i s novým Jirkovým kamarádem. V sobotu měli volno, domácí s kamarádem jezdili do sboru na bohoslužbu a naši kluci si dělali výlety po okolí. Často syn v pátek večer se účastnil rodinných pobožností a diskutoval se všemi, také ve volném čase se učil jezdit autem, vždy za doprovodu zkušeného řidiče, mamky, dcery, táty... Švagr měl úraz na noze, spadl mu plech ze střechy a zapíchl se do nártu a měl na noze několik stehů, zašitá rána se dobře zahojila a mohl zase pracovat. Uplynuly dva měsíce pobytu v USA jako voda.

Bylo 1. 8. úterý 20:30 hod, zazvonil telefon. Hovor byl z USA, volal syn rodiny, u které kluci bydleli. „*Jirka měl úraz, spadla mu na nohu traverza, má pohmožděné koleno, je v nemocnici.*“ „*A co Jarek?*“ ptá se manžel. „*Spadla na něj střecha, on to nepřežil.*“ Později jsme se dověděli, co se stalo. Opravovali tříposchodový dům. Byl posouzen statikem i projektantem, že se může opravit. Jenže jejich rozhodnutí bylo chybné, protože dům za dva týdny dešťů se zřítíl.

Ještě ten večer jsme zavolali prostřednímu manželovu bratrovi, bydlel i s rodinou v Los Angeles. On nevěděl, že kluci jsou v USA, chtěli si vydělat peníze a překvapit jej návštěvou. Slíbil, že zjistí, v které nemocnici Jirka leží a jak je na tom.

Ted' jsme měli před sebou nejsmutnější povinnost, rozhodli jsme se, že pojedeme hned švagrové říct o neštěstí, také i manželově mamince. Zdálo se nám lepší jí to říci osobně než po telefonu. Byly to nejhorší chvíle v našem životě. Ani už nevím, co vše jsme všechno řekli, abychom je utěšili, jen mi utkvěla slova, která mě napadla: „Každý z nás má v životě nevysvětlitelné otazníky, proč se to neštěstí stalo. To jen Bůh ví a řekne nám to, až Pán Ježíš se vrátí na naši zem. Jen ON nám může říci, jak to tehdy přesně bylo a proč se to stalo.“ Zůstali jsme několik dní v Karvině u manželovy maminky.

Ve středu v noci nám volal manželův bratr, abychom dali souhlas k amputaci levé nohy, na které měl neléčený meniskus. Po úrazu se otrava rychle šířila, byl ohrožen synův život. Tu celou noc jsem se modlila, volala jsem k Bohu, ať dá moudrost lékařům a vede jejich ruce při operaci, též pomůže synovi se s hendikepem vyrovnat. Do nemocnice za Jiříkem přijel nejstarší bratranec Martin, uměl anglicky a dělal prostředníka mezi Jirkou, lékařem a sestrami. Spal u něj v pokoji na přistýlce. V pátek byl syn propuštěn z nemocnice. Ujala se ho rodina, u které bydlel.

Italo-američanovi pozastavili živnost, protože měl na pracovišti smrtelný úraz a také úraz s trvalými následky. Rodina byla bez práce, odjeli všichni na dovolenou, kde pomáhali Jirkovi se zotavovat. Během té doby se náš syn více sblížil s Vladkou a nechtěl se zpět vrátit do Česka.

Švagrova rodina pozvala Jirku k sobě do Los Angeles, chtěli mu pomoci a našli mu práci obkladače krbových a kamnových kachlíček. Chtěl si vydělat na protézu. Ta nejobyčejnější protéza stála kolem 3 000 dolarů a všude chtěli peníze na ruku. Byl tak šikovný, že u toho všeho udělal si i zkoušky na řidičák.

Uprostřed týdne k večeru volala švagrová z USA. Její manžel měl vážné zdravotní problémy, byl po operaci, prasklo mu v práci slepé střevo. Po operaci jej poslali z nemocnice za tři dny domů, měl otevřenou ránu a doktor švagrovou naučil vyměňovat drenáže s hnisem a dávat čisté. Zdravotní sestra, která měla tu práci dělat, přišla až v pátek. Modlily jsme se spolu přes telefon o Boží pomoc a uzdravení. Také mi řekla, že operace stála moc peněz, v práci měl Pavel slabé pojištění, a tak museli doplácet. Také měli hodně splátek, když švagr nemohl dělat, protože tam nemocenskou nemají, musí si brát dovolenou, nebo neplacené volno. Museli starší kluky stáhnout ze školy a poslat je na brigádu, než Pavel zase se bude moci vrátit do práce. Prosila mne, abych Jirku přemluvila, ať se vrátí domů, že u nich být nemůže.

Opět modlila jsem se: „Bože, ty to všechno vidíš, ty jsi nade vším a můžeš učinit všechno. Pomoz vyřešit tuto situaci, prosím, dej mi moudrost, co mám dělat?“ Pak přišla na mysl myšlenka: Zavolej na pojišťovnu a zeptej se, jestli nemohou pro Jirku něco

udělat. Ráno jsem hledala telefonní číslo od pojišťovny a zavolala jsem tam. Díky Bohu vzalo mi telefon děvče, co Jirku pojišťovalo a pamatovalo si na něj. Řekla mi, ať položím telefon, že zavolá na ředitelství, co pro něj mohou udělat. Opět jsem volala k Bohu, přece jen úraz se stal už před měsícem a nikdo to nehlásil. Asi po hodině se ozvala s dobrou zprávou: „Prosím vás, řekněte synovi, že jsme připraveni pro něj poslat do USA letadlo. Musí se urychleně dostat domů, aby mu mohla být poskytnuta zdravotní péče co nejdříve, jinak to pojišťovna nebude hradit.“ Prosím, Pane, pomoz mi přemluvit Jiříka, ať se vrátí domů.

Zavolala jsem Jirkovi, že jsem mluvila s děvčetem z pojišťovny, vzkazuje mu, že se musí urychleně vrátit domů, že pro něj pošlou letadlo. „Mami, já mám otevřenou letenku a přiletím sám.“

Opravdu, svěř svou cestu Hospodinu a ON začne jednat. Děkovala jsem našemu milému Bohu, že to tak celé zařídil k dobrému nás všech. Bylo to začátkem října, kdy syn přiletěl letadlem a manžel jel pro něj na letiště. Můj muž skončil pracovat na šachtě, protože měl naplněnou expozici, přihlásil se na pracovní úřad a mohl se synem jezdit po doktorech a vyřizování pojištění a vše potřebné.

Jirka hned první, co udělal, si koupil počítač, přihlásil domů internet a každý den si volal s USA, kolikrát i celou noc až do rána. Jednou večer jsme si s Jirkou povídali, co plánuje a také o Vladce, jaké mají plány spolu dál, a on mi říká: „Mami, já bych chtěl takovou víru, jak máš ty a Vladka, chtěl bych být s ní a až jednou budeme mít děti, abychom je vychovávali stejně.“ Já jsem mu odpověděla: „Víš, Jirko, víra je dar od Boha, jestli ji chceš, pojď, poprosíme Boha o ni spolu.“ V duchu jsem se modlila: *Bože, pomoz mojí nedověře.* Zнала jsem Jiříka a vzpomněla jsem si, jak mi kdysi říkal, že jsem jak z jiného světa, jako kdybych spadla z Marsu, že víra je pro staré babky a že si chce užívat. Věřím, že Bůh nás tehdy slyšel.

V prosinci dostal moderní hydraulickou protézu, hledali s tátou rehabilitace, kde by byl běžící pás, aby se naučil na protéze chodit, v té době ještě toto zařízení všude neměli. Obvodní doktorka doporučila Jirkovi lázně v Karviné 7 a tam šel s berlami a zpátky jako by nic, tak se za tři týdny naučil chodit. Dalo mu to hodně tvrdého úsilí a sebezapření, ještě že byl houževnatý z posilovny. Petra, děvče, s kterým Jirka chodil před odletem do Ameriky, se k němu chtěla vrátit, ale to už znal Vladěnkou, s kterou byl na internetu každý den a která na něj v USA čekala.

V únoru Jirka přišel s veselou zprávou: „*Přiletí do Česka Vladka i s rodiči, chtěl bych je přivítat na letišti.*“ Tak jsme Jirkovi dělali pro Vladku uvítací transparent a sdíleli jsme radost s Jiříkem, protože se na Vladku moc těšil. Brzy ráno už byl připraven, sbalil si kufr a řekl: „Mami, já musím...“

Náš David a Tom vezli Jiříka na letiště vstříc novému životu a já jsem prožívala těžké chvíle a zápas mámy, která cítila, že přišla o syna, ale šťastná, že

syn už není sám, ví, co chce, a jde vstříc nové budoucnosti a do věřící rodiny. Na modlitbě jsem dala vše do Božích rukou, ať to má vše ve své péči. Doma s manželem jsme přemýšleli a povídali si o našem synovi, co všechno prožil a co jej ještě čeká.

Stejně je to zajímavé, jak to všechno dopadlo. Je to celé jako skládačka puzzle, ten Jirkův příběh. Nikdo jiný než náš nebeský Otec to nemohl lépe dohromady poskládat. Já dobře vím, že Bůh o nás ví, ON nedopustí více, než člověk snese, a z každého pokušení, situace dává východisko. ON dopustí, ale nikdy neopustí!!!

V roce 2002 odevzdal svůj život náš Jirka Pánu Ježíši, byli jsme celá rodina na jeho křtu a za tři měsíce jsme jeli opět na jeho a Vladěnkinu svatbu... Dnes už spolu a s Bohem vychovávají děti, mají chlapce Toma a dvě děvčata Natálku a Leušku a k tomu hezký domov. Pokaždé se těšíme na společné setkání.

Jednou, až se náš Pán Ježíš vrátí jako Pán a Král, vezme si nás k sobě do nebe, do našich nových domovů, které nám v nebi přichystal, a už nebudeme se muset nikdy loučit!!!

Jaroslava Spielvogelová

Nevyslyšená modlitba?!

Příběh, se kterým bych se s vámi chtěla podělit, se stal zhruba před devíti lety. Bylo to v době, kdy jsem chodila na vysokou školu. Bylo to ve druhém ročníku, kdy jsme měli absolvovat týdenní školu v přírodě. Jelikož jsme už něco podobného měli v prvním ročníku, akorát to byl zimní výcvik, věděla jsem přibližně, co mě čeká. Proto jsem si opět zašla zařídit volnou sobotu. V prvním ročníku to bylo jednoduché, protože výcvik začínal v sobotu a končil v pátek. Já jsem se domluvila, že přijedu hned v neděli ráno. V druhém ročníku to mělo být trošku horší. Měli jsme to od pondělí do pondělí. Proto jsem zašla za svoji profesorkou a prosila ji, zda z náboženských důvodů budu moci mít volnou sobotu. Odpověděla, že by to neměl být problém a že to zařídí.

Na kurz jsem jela s dobrou náladou. Hned jak jsem se ubytovala, jsem se šla se svými spolužáky podívat na harmonogram výcviku. Zjistila jsem, že zkoušky se mají konat právě v sobotu. Trochu mě to zaskočilo, ale říkala jsem si, že to snad půjde zařídit. Hledala jsem svoji profesorku, ale ta tam nebyla. Zavolala jsem jí a ona se v telefonu začala omlouvat, že na výcviku měla být, ale protože jí zemřel někdo blízký v rodině, nedorazí. Neměla jsem jí to za zlé, ale zároveň jsem věděla, že kdyby tam byla, určitě by se za mě přimluvila. Byla velice hodná a snažila se vždy vyjít vstříc.

Zašla jsem za vedoucí výcviku a snažila se jí vysvětlit, že v sobotu zkoušku dělat nemohu, protože mi to moje svědomí nedovolí, jelikož jsem věřící, zachovávám sobotu apod. Prosila jsem ji, zda bych mohla zkoušku dělat buď v pátek, nebo v neděli. Ještě jsem zmínila, že jsem už dříve měla domluvou volnou sobotu. Odpověděla mi, že zkoušky přesouvat nebude a ani není ochotná, abych já sama zkoušku vykonala v jiný den. A jestli zkoušku nechci dělat, tak budu muset přijet příští rok zkoušku zopakovat. Odpověděla jsem, že zkoušku v sobotu opravdu dělat nebudu.

Jelikož se zkouška skládala z projížďky na loďce, z překážkového běhu a z běhu s azimutem, tak jsem se celý týden snažila vykonávat všechny tyto aktivity, jak nejlépe jsem uměla. Zapsala jsem se i do jiných aktivit. Nic však nepomohlo. Celý týden jsem se modlila, ať Pán Bůh nějak zasáhne a já zkoušku budu moci udělat. Nemodlila jsem se sama, modlila se i moje rodina. Věřila jsem, že to dopadne dobře.

V pátek za mnou přišla vedoucí, jak jsem se rozhodla. Snažila jsem se jí vysvětlit, že to není proto, že bych nechtěla zkoušku vykonávat nebo že bych zkoušku chtěla nějak obejít, ale že to je opravdu z náboženských důvodů a že jsem ochotná opravdu zkoušku udělat v kterýkoli jiný den. Odpověděla, že ona není ochotná s tím nic udělat, zkoušku v jiný den mi nepovolí a že to pro jednu budu muset zkousnout a v sobotu udělat i to, co nechci. Jen jsem zavrtěla hlavou a řekla jsem, že mi to moje svědomí opravdu nedovolí.

Pátek večer jsem se cítila velice osamělá. Víím, že jsem volala domů a pak jsem plakala. Vzpomínala jsem, jak se člověk dobře cítí v kruhu svých blízkých, jak už v rodině nebo ve sboru. Když přijdou těžkosti, tak je nás na to víc, já se však nyní cítila sama.

V sobotu jsem měla domluvené, že pro mě přijedou jedni mladí z tamního sboru a já s nimi pojedu do modlitebny. Byl to maličký sbor, spíše taková skupinka, která se scházela v pronajatých prostorách. I tak jsem se tam cítila dobře. Velice mě potěšilo, že po tom, jak zjistili, jaké mám starosti, se skupinka starších bratří a sester rozhodla za mě pomodlit. Dodalo mi to síly a odvahy. Co mě však zamrzelo, bylo to, jak jsem slyšela plány mládeže na sobotní odpoledne. Jen jsem si pomyslela, že kdybych dělala zkoušku, méně bych překročila zákon Boží než oni. Ale to už zase bylo na jejich svědomí. Každý se bude zodpovídat sám.

Sobota uplynula, přišla neděle a nám dálkařům bylo dovoleno jet v neděli odpoledne domů. Vedoucí výcviku za mnou přišla do chatky a řekla mi, ať si příští rok hlídám termín výcviku a nezapomenu se zapsat. Řekla jsem, že určitě přijedu, ale že doufám, že to nebude opět v sobotu. Pak jsem jí podala ruku a poděkovala

jí za všechno, co tady pro nás udělala, a že bych jí chtěla darovat knihu, aby lépe pochopila, proč jsem v sobotu zkoušku nechtěla vykonávat. Dala jsem jí brožurku „Proč jsem adventistka sedmého dne.“ Dívala se na mě trochu nechápavě, myslela si, že na ni budu našťvaná, a já jí ještě dala knihu. Rozloučili jsme se a já odjela.

Rok se s rokem sešel a já jela vykonat zkoušku. Jela jsem tam jen na pár hodin, opravdu jen na tu zkoušku. Vedoucí mě pozdravila, řekla, co mě čeká. A teď to začalo.

Ostatní studenti se mě začali ptát, jak to, že jsem tady jen na zkoušky, a proč jsem zkoušku nedělala minulý rok. A já začala vysvětlovat. Mluvila jsem o Bohu a jeho zákonu. Sem tam se mě někdo ještě na něco zeptal. A já jsem to teprve rok poté pochopila. Moje modlitba byla vyslyšena, ale jinak, než jsem si představovala. Zkoušku jsem udělala, i když o rok později (a i když jsem jela na lodičce s mužem, se kterým nikdo nechtěl jet, protože se během týdne několikrát s lodíkou převrátil, ale zvládli jsme to). Díky tomu, že mi nebylo dovoleno zkoušku udělat, mohla jsem už rok předtím darovat více knih. Jednu vedoucí a pak pár ještě svým spolužákům, protože i je zajímalo, proč to všechno dělám. Měli jsme různé debaty během týdne. A za rok jsem opět mohla evangelizovat. Pak jsem si uvědomila, že ještě jednu zkoušku jsem před tím rokem vykonala, a to tu nejdůležitější. Byla jsem věrná a neporušila přikázání. I když jsem cítila, že se mě vedoucí snaží zlomit, a myslím si, že i ona si myslela, že se jí to podaří. Ale s Boží pomocí jsem vydržela. Pán Bůh má různé cesty k tomu, aby se lidé o něm dozvěděli, i když my to někdy hned nepochopíme.

Jak jsem si šla s indexem pro uznání zkoušky (to už bylo v Olomouci), tak mi vedoucí po zapsání pogratalovala a potřásla mi rukou a přála mi, ať se mi životě daří. Tak milá nebyla za celý týden na výcviku.

Kéž by Pán Bůh dal a použil knihy a svědectví, které jsem tam o něm řekla, aby mohl být někdo zachráněn.

Karin Síkorová

Modlitby našich dětí

Požádali jsme naše děti, jestli by se s námi podělily o své modlitby, a ony byly tak hodné a ochotné, že nám je s radostí napsaly (za některé to samozřejmě zaznamenaly jejich maminky) ☺

Pane, díky... za maminku, za tatínka, za Maťu a mě... za celou naši rodinu... za papání a za děti v Afice... Díky že máš nás rád... Amen!

Lilinka Walach, Školka A1

Pane Ježíši, děkuji za papání, za to, že jsme se dobře vyspinkali. Prosím Tě, aby jsi chránil tatínka, aby se mu nic nestalo na cestě a aby se ani nám nic nestalo. Amen

Tomášek Kantor, Školka A1

Děkuju tatu, mami, Leu. Děkuju mňamy, tutu. Děkuju Káju, Dudul (Vendulku), Maty, Dudi (Juditka). Posím otaňuj (prosím ochraňuj) tatu v páci (práci). Amen

Arny Kubiena, Školka A1

Pane Ježíši, děkuju za jídlo, za pití. Děkuju, že jsi nás chránil. Prosím, abychom byli hodní a měli poslušné srdíčko. Děkuji za prababičky a pradědy a za babičku Janičku a Magdičku. Děkuji za všechny děti a prosím, odpusť nám všechny hříchy. Prosím, ať máme v srdíčku jenom tebe a děkuji, že nám chystáš domeček v nebi. Vzdáváme ti čest a chválu na věku věků. Amen

Lea Kubienová, Školka A1

Pane Ježíši, děkuji Ti za jídlo a pití, že jsi nás ochraňoval celý den, když jsme si hráli venku. Děkuji Ti za maminku, za tatínka a Káju. Dávej nám prosím moudrost a zdraví, abychom nebyli nemocní. Prosíme, uzdrav všechny nemocné. Děkuji, že nám chystáš domečky, a prosím, abychom všichni jednou s Tebou mohli být v nebi. Pomož nám být Tvými malými světélky. Amen

Vendulka Polochová, Školka A2

Pane Ježíši, mám tě rád, prosím, zachraň nás tuto noci. Prosím, mám tě rád, miluju tě strašně moc, mám tě rád, nechci tě zklamat vůbec nikdy. Chci jenom zpívat tebe. Děkuju za hračky. Děkuju za tatínka, děkuju za maminku. Prosím, ochraňuj nás všechny, abych byl zdravý. Amen

Lukášek Stebel, Školka A2

Pane Ježíši, děkuji, že mám hodného bratříčka, děkuji, že u nás nejsou války a prosím ochraňuj všechny, kteří ve sborečku nebudou. Děkuji, že mám střechu nad hlavou. Ochraň mě přes celý den. Amen

Kryštof Bolek, Školka B1

Pane Ježíši, děkuji, že mám zdravého bratříčka, děkuji, že tu nejsou války a že máme sboreček a že máme jídlo a pití a že máme všechno, co potřebujeme. Amen

Eunička Kiszová, Školka B1

Prosím, Pane Ježíši, aby všichni byli zdraví a abychom měli střechu nad hlavou. Amen

Ondra Dýrr, Školka B2

Díky, Bože, že se můžeme scházet každou sobotu a oslavovat Tvé jméno a že můžeme hovořit o tom úžasném muži, který přišel k nám na zem, aby nás lidi vykoupil z hříchů a to tím, že byl ukřižován, a tak nás Bože nadále ochraňuj. Amen

Michael Skalka, Školka B2

Díky, že mám kamarády. Amen

Natan Bolek, Školka B2

Pane Ježíši, děkuji, že si nás chránil po celý den, odpust' nám všechny hříchy. Amen

Klaudie Kiszová, Školka B2

Děkuji Ti, Bože, za rodinu, za to, že se máme dobře. Amen

Yessa (Riša Buroň), Školka C

Pane Bože, odpust' mi všechny hříchy a děkuji Ti za rodiče a za tety, strýčky a sourozence a za babičky a dědu. Amen

Eliška Dýrrová, Školka C

Pane Ježíši, děkuji Ti za každý den, kdy nás ochraňuješ. Odpust' nám naše hříchy. Dej, abychom byli všichni v nebi a aby naše pronásledování nebylo v zimě ani v sobotu. Prosím Tě, uzdravuj všechny nemocné, kteří Tě potřebují. Za lidi, kde jsou v jejich zemi války nebo bída. Děkuji Ti za všechno, co pro nás děláš. Amen

Miriam Kollárová, Školka C

Pane Bože, prosím Tě, ochraňuj nás všude, kde budeme. Děkujem Ti za to, že se máme dobře, a dávej nám sílu. Prosím, ať uvěří Martin atd. Máme Tě moc rádi. Děkuji Ti za všechno. Amen

Filip Harastej, Školka C

MODLITEBNÍ SEZNAM

Můj Pane Ježíši, tady je seznam lidí, které jsi do mého života dal.

Prosím, ukaž jim, že chceš být i jejich Pán a Král.

Prosím i za ty, které tady nemám zapsané,

ty, které jsem mívěla bez ruky podané.

Neřekla jsem jim o naději, kterou v Tobě mám,

nedopusť kvůli mně jim zahynout – jen Ty Sám.

Dávám je všechny do rukou Tvých,

ukaz jim v životě na jejich hřích,

prosím o v í r u v TEBE jim dej,

ať necítí v životě jen prázdnotu a beznaděj.

Dej jim též dar p o k á n í,

ať jim k Tobě přijít navždy nic nebrání.

Prosím, o č i s t í a o b m e j S v o u k r v í jejich h ř í ch y,

ať stanou na Nové zemi bez poskvrný, kazu a pýchy.

TY chceš je zachránit cele,

ať najdou v Tobě S p a s i t e l e.

TY J S I za všechny položil život Svůj,

proto anděly strážnými při nich stůj,

aby je provázeli v každodenním žití,

I á s k u, v d ě č n o s t ať k T O B Ě cítí.

Tvé jméno nechť je oslaveno v jejich životech, za všechny prosím i za ty,

kterí skrze ně uvěří v T E B E, O T Ě, S Y N U I D U C H U S V A T Ý!

Jaroslava Spielvogelová

Narozeniny

Modrou barvou jsou označeny naše děti.

Duben	Květen	Červen
2. Radim Turoň	3. Monika Kubienová	2. Nikola Schwarzová
4. Petra Harastejová	4. Eva Koloničná	4. Johana Kollárová
7. Marek Walach	Jan Pěkník	6. Bára Sovišová
8. Jiří Kolek	6. Nicolas Harastej	8. David Stebel
Timea L.-Denhardtová	Norbert Pěkník	Adrian Turoň
Josef Pěkník	12. Libor Koloničný	10. Sára Harastejová
Judita Sikorová	Lukáš Turoň	Marta Pěkníková
10. Áron Kubiena	17. Matěj Soviš	12. Filip Harastej
11. Eva Maďová	18. Jarmila Halešová	13. Helena Bártková
12. Natanael Bolek	19. Lenka Bolková	14. Patrik Buroň
13. Ladislav Haleš	20. Klaudie Kiszová	Tereza Skalková
Jiřina Sosnová	21. Miloš Králíček	16. Matěj Sikora
16. Jarmila Buroňová	22. Jan Kollár	17. Vítězslav Kolář
Miriam Kollárová	25. Maxmilián Frederik Bolek	Jana Sosnová
29. Michael Skalka	28. Daniel Galda	18. Nikol Steblová
Jan Stebel	31. Anita Kolářová	20. Karel Poloch ml.
		21. Liliana Walach
		26. Christine Lucie Steblová
		27. Milada Žvaková
		28. Jakub Dýrr
		Jitka Pěkníková

*Hle, vyryl jsem si tě do dlaní,
tvé hrady mám před sebou stále.
Izajáš 49, 16*

Křestní slib

Duben	Květen	Červen
1. Eva Koloničná	19. Miroslava Králíčková	1. Halina Heczková
2. Anita Kolářová	Jan Pěkník	9. Luděk Pěkník
3. Jarmila Halešová	Olga Pěkníková	Milan Sosna
	Jiřina Sosnová	11. Jana Sosnová
	Milada Žvaková	12. Jarmila Buroňová
10leté výročí	28. Grete Laufersweilerová	Ema Walachová
20leté výročí	29. Silvie Gryczová	14. Ludmila Maďová
60leté výročí		Lucie Chládková

Červen

15. Radoslav Kantor
Martin Schwarz
Nikola Schwarzová

Jakub Chládek

16. Martin Bártek
Lenka Bolková
Ivana Kantorová
Nela Sosnová
David Soviš

17. Robert Bártek
Lukáš Bolek
Daniela Polochová
Tomáš Sosna

18. Gerda Janková
Alena Maďová
Vlastislav Pěkník
Renáta Sosnová

Červen

19. Darja Bardošová
Ellen Bártková
Eva Manoli
Magda Polochová

20. Miriam Dýrrová
Monika Kubienová
Lukáš Sabela
Zuzana Steblová

21. Jiřina Kolářová
Soňa Kollárová
Petra Harastejová

22. Zdeněk Sosna
24. Helena Bártková
Vanda Vřetionková
Vlasta Zářická

25. Daniel Galda
Vítězslav Kolář
Edit Polochová

Červen

26. Rostislav Poloch
27. Dagmar Buroňová
Darina Skalková
Žaneta Sovišová

Robin Stebel
Pavla Steblová
Judita Turoňová

28. Martin Buroň
Svatopluk Kolář
Simona Kollárová
Norbert Pěkník
Eduard Skalka ml.

29. David Grycz
30. Lumír Mada
Eva Maďová
Karel Poloch ml.
Jaroslava Valachová

Děkujeme také našemu Bohu za nový přírůstek – Simeona Kiszu – do našeho sborového společenství a přejeme jemu i rodičům Boží vedení a ochranu na každý den!

Zamyšlení

U rybníka Bethesda

Bylo krásné sobotní ráno. Slunce se koupalo v ranní rose a vzduch byl nasycen doznívajícím zpěvem ptáků – jakoby díkuvzdáním za prožitou noc a tento krásný, nádherný den. Muž, který ze svého lože z posledních sil pozoroval rozvíjející se život, tiše vzpomínal...

Je to již dávno, moc dávno, tehdy jsem byl ještě zdrav. Tehdy mi moji rodiče vypravovali o tom, který kolem nás všechno učinil. Ale mně se to zdálo pro

život málo podstatné, takřka zbytečné. Se svými přáteli a podle svého zdání jsem si užíval života. Nic se neobávajíc hříchu, který se stal pro mne rozkoší. Nepomohlo varování rodičů a jejich modlitby mne jen popouzely.

A pak přišel den, také takový krásný, plný života. Já jsem však byl unaven a má únava den ode dne rostla. Do mého života se vplížila nemoc, zákeřná a zlá, jako následek mých nerozvážných činů. *Ó, moji rodiče, jak jste tím trpěli! Co všechno jste učinili pro to, abych byl opět zdrav!* To však bylo už dávno, někdy před 38 léty... Nyní jsem sám, bez rodičů, bez přátel a bez naděje. Jako břemeno, které všude překáží, jako obraz bídy a opovržení.

Jasný hlas, plný soucitu a něhy, jej vyrušil ze vzpomínek, a jakoby četl v jeho nitru, mu pronikl celým tělem: „*Chceš být zdrav?*“ Úžas rychle vystřídala tvrdá skutečnost.

„*Pane, vždyť já jsem už sám a nemám nikoho, kdo by mi pomohl v pravý čas do vody. Jistě ani ty nemáš čas čekat zde se mnou.*“ Myslel jsem, že půjde dále jako jiní, kteří kolem mne přecházeli. On však neodešel a přikázal mi, abych vstal, vzal své příkrývky a chodil. Nevím, jak se to stalo, kdo mi dal sílu, abych vstal. Když jsem to však zkusil, zjistil jsem, že jsem úplně zdrav.

Zatímco jsem opojen znovu nabytým zdravím zkoušel první kroky, ztratil se onen muž v zástupu ostatních lidí. Později se představil, aby mi dal vzácnou radu: „*Jdi a nehřeš více, aby se ti nepříhodovalo ještě něco horšího.*“

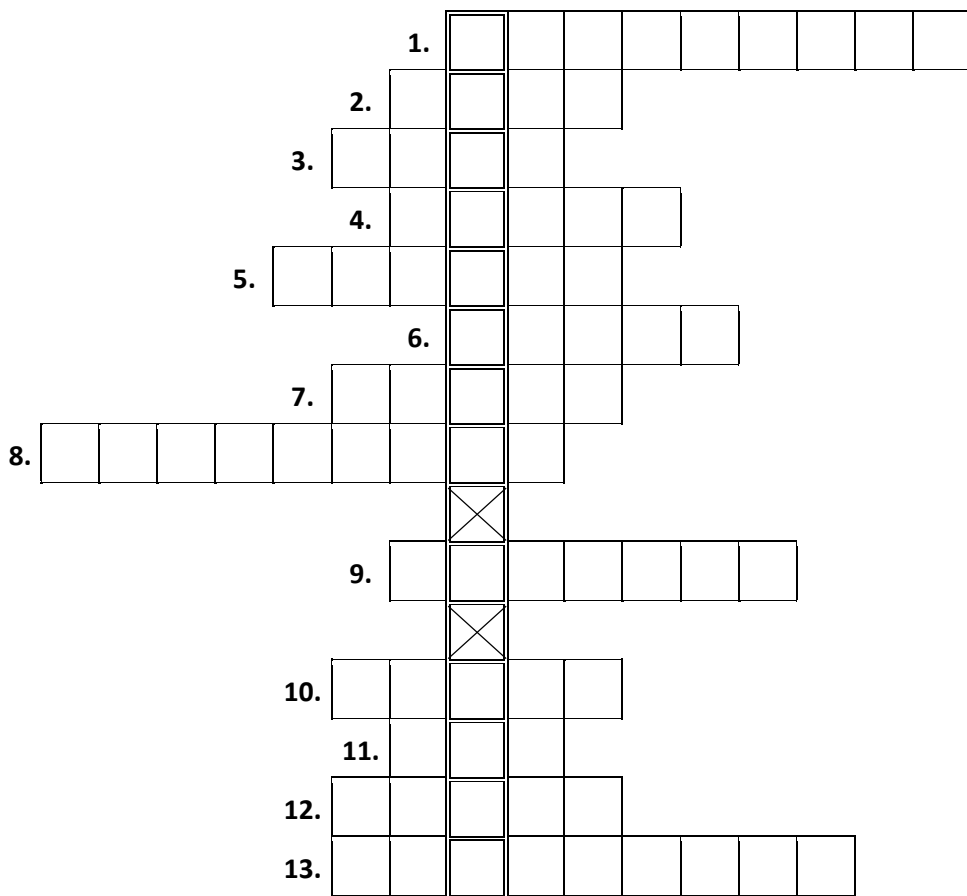
Možná, že i mnohý z nás prožívá takový zármutek nebo žal – takový beznadějný či tragický. Nemělo by nás to přivést k zamýšlení jako toho muže u rybníka Bethesda? Hřích je zlý čin neboli zločin. Následky tohoto zločinu jsou nedozírné... a člověk je nedovede vyléčit. Vzniklé poruchy dokáže odstranit pouze Bůh a mně i tobě dává radu: „*Chceš-li být zdrav, pak jdi a nehřeš více.*“ Nečekej 38 let, jdi hned, aby ti náš nebeský Otec mohl odpustit. On má tu moc!

Zaslal František Pěkník

Děkujeme všem za příspěvní do tohoto čísla!

A trocha luštění...

Karin Sikorová

Toto pokolení nevyjde než skrze (dokončení v tajence)

1. Bratranec, staral se o Hadasu	7. Muž, jehož jméno znamená blázen a jeho žena ho zachránila od smrti
2. Jeden z malých proroků	8. Římský setník, který byl jedním z prvních pohanů, kteří se stali křesťany
3. Děvečka, která šla otevřít Petrovi	9. Jméno anděla, který navštívil Marii
4. Co zůstalo v ruce Putifarovy ženy, když Josef od ní utíkal	10. Město, ve kterém bydlela Tabita
5. Prorok, který byl pilou rozřezán v dutém stromě	11. „Vy jste ... země“
6. Nevěsta Judova, která ho v přestrojení svedla	12. Manželka Asvera, která nesplnila jeho rozkaz
	13. Nejstarší muž